

A romantic couple embracing outdoors. The woman has long, wavy brown hair and is smiling warmly at the man. She is wearing a white, long-sleeved blouse with a subtle floral pattern. The man is seen from the side, wearing a white shirt with a dark, repeating pattern and blue jeans. They are standing in front of a large, white, textured object that resembles a giant white rabbit or a large sculpture. The background is a soft, out-of-focus green, suggesting a park or garden setting.

***Affiens  
nieuwe  
familie***

**Haicke de  
Meerkanne**

Als Affien Ekkelkamp alles verloren is, moet ze bij vreemden gaan wonen. Affiens ouders waren arm, maar de familie Lubbelinghof bij wie ze terechtkomt, is zeer rijk. De enige connectie die er is, is dat de heer des huizes een goede vriend was van Affiens vader. Te midden van rijkdom en luxe zal ze haar eigen weg moeten vinden. De enige wens die ze heeft, is dat ze een nieuwe familie de hare mag noemen. Maar voor het zover is, zal ze heel wat obstakels moeten overwinnen.

Over de auteur

De familie van Haicke de Meerkanne had eigen grond waarop groente en fruit werden geteeld. Haicke was altijd buiten en is van jongs af aan altijd erg geïnteresseerd geweest in het plattelandsleven. Graag had ze zelf boerin willen zijn, maar dat was voor haar helaas niet weggelegd. En daarom schrijft ze over het boerenleven. Drenthe is een van haar favoriete provincies waar ze graag vertoeft.

Haicke de Meerkanne

# Affiens nieuwe familie



Uitgeverij De Rode Tulp

Dit is een roman. De personages en situaties in deze roman zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-146-8  
NUR 344

© 2018 Uitgeverij De Rode Tulp, Amsterdam  
Imprint van Uitgeverij De Graveinse Abeel  
[www.uitgeverijderodetulp.nl](http://www.uitgeverijderodetulp.nl)  
[mail@uitgeverijderodetulp.nl](mailto:mail@uitgeverijderodetulp.nl)

Omslagontwerp/bewerking: Uitgeverij De Rode Tulp  
Omslagfoto: ©Depositphotos/Uitgeverij De Graveinse Abeel  
Auteur: Haicke de Meerkanne

Dit boek is ook te verkrijgen als groteletterboek en in een dyslexie-uitgave.

Het papier van dit boek heeft het FSC-keurmerk: de grondstof is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De dialectwoorden in dit verhaal  
worden verklaard in de woordenlijst  
die achterin dit boek staat.

## Hoofdstuk 1

“Dan goa ik nu vot, nou ja, ik bedoel dat ik klaar ben om weg te gaan,” zei Affien.

“Dag kind, dag Fientje, het ga je goed. Ik hoop dat ze in jouw nieuwe huis lief voor je zijn. Je hebt al genoeg meegemaakt. Je vader en je moeder verliezen; het is toch al te erg. Ik hoop dat je weer eens komt als je gewend bent bij die andere mensen. Weet je zeker dat ik niet mee moet gaan om je weg te brengen? Ik kan best een paar uur gemist worden op de boerderij en Tjibbe slaapt toch; die heeft me voorlopig niet nodig. Zeg maar wat je wilt of ik mee zal gaan of niet,” zei buurvrouw Alida.

“Het is lief dat oe wil met goan, maar oe kunt niet

altied met goan en ik moet dit immers alleen doen? Ik moet flink zijn, net als mien moe. Ik ben al erg blij dat oe hiernaartoe komt. Niet iedereen heeft zo'n lieve naober, " zei Affien.

"Goed, Fientje, je gaat alleen. Heb je alles bij je? En heb je ook nog in 't hoes gekeken dat je niets vergeet wat je nog zou willen meenemen? Als er andere mensen komen, zullen ze wat jij achterlaat weggooien," zei buurvrouw Alida.

"Ik heb alles nagekeken, en zo'n groot huis is het niet, maar de dingetjes van papa en mama heb ik in mijn karbies gestopt," zei Affien. "En natuurlijk heb ik meegenomen wat van mij is, en ik heb ook een paar boekjes in mijn karbies, die heb ik ooit eens van papa en mama gekregen; met Kerstmis en mijn verjaardag. En natuurlijk mijn kleine beertje, dat kleine knuffeltje. Ook heb ik wat brokjes voor Rakker in mijn karbies gestopt. En weet je naober Alida, ik heb de hele ochtend lopen huilen, zo verdrietig ben ik dat papa en mama hier niet meer zijn en dat ik nu weg moet uit het huis waar we zo gelukkig waren. Gelukkig heb ik Rakker; dat is een loiverd. Hij merkt dat er iets gaat gebeuren en loopt me steeds achterna. Hij is een steun en troost voor me, net zoals het me troost dat ik weet dat papa en mama nu in de hemel zijn en dat ze geen zeerte meer hebben. Mama heeft

wel verteld dat oom Sytse en tante Lutina erg lief zijn. Dat hoop ik dan maar want anders voel ik me helemaal zo verdrietig. Ik hoop ook dat hun kinderen mij willen accepteren, en dat ze me niet een indringer vinden.” Affien zuchtte. “Maar hoe het dan ook is, ik zal er wel naartoe moeten, het is niet anders en ik zou niet weten waar ik anders naartoe zou moeten gaan. Misschien ga ik wel heel jong trouwen, dan kan ik wellicht mijn eigen huis hebben, maar zeker is dat niet. Misschien moet ik wel bij de ouders van mijn bruidegom in gaan wonen.” Affien zuchtte weer en er kwamen tranen in haar ogen.

Buurvrouw Alida had met Affien te doen. Het was toch zo’n lief wichtje, en nu moest ze alleen aan haar nieuwe leven gaan beginnen bij andere mensen; al waren die dan heel goed bevriend geweest met haar vader. Het was te hopen dat ze goed voor haar zouden zijn en dat ze later een goed huwelijk zou kunnen sluiten en bovenal dat ze gelukkig zou worden. Want nu was Affien maar een triest hoopje mens. Ze hield zich goed maar de tranen zaten wel hoog.

“Wat is dat nu mijn lief Fientje, ik zie je tranen alweer komen. Droog ze maar want er wacht jou vast een prachtige toekomst en een man die heel veel van je houdt. En ik denk dat jouw oom en tante ook veel van je zullen houden. Je bent immers een lief wichtje.



Droog je tranen nu maar want je kunt niet met een verdrietig gezicht bij je oom en tante aankomen.”  
“Naover Alida, oe heeft geliek, ik zal flink zijn,” zei Affien.

Buurvrouw Alida keek over het land en zag in de verte een paard en wagen aankomen. Het was boer Fokke, die Affien naar haar nieuwe thuis zou brengen.  
“Kijk Fientje, daar komt boer Fokke aan. Ik ben blij dat hij je weg wil brengen want je weet dat mijn Tjibbe het niet kan, hij ligt met griep te bed; anders zou hij dat zeker gedaan hebben.”

Affien veegde haar laatste tranen weg en keek naar de kant die buurvrouw Alida haar aanwees.

“Ik ben blij dat boer Fokke mij wil wegbrengen anders moet ik dat hele end met mijn karbies sjouwen. Er zit niet zoveel in, maar alles bij elkaar is het toch best zwaar om te dragen, zo’n heel eind,” zei Affien.

Buurvrouw Alida keek naar het huis wat het huis van Affien was geweest, haar hele leven lang. Ze was er geboren en ze was er heel gelukkig geweest met haar vader en haar moeder. Helaas was haar vader jaren geleden overleden en had ze alleen met haar moeder hier geleefd. Het was een kleine boerderij, waar ze vroeger een paar koeien en wat kippen hadden gehad. Maar nadat Affiens vader overleden was, had haar moeder de koeien verkocht. Ze hadden in de tuin

groente en fruit verbouwd, en met het geld die ze ontvangen hadden van de verkochte koeien, hadden ze kunnen leven. Het was een sober bestaan geweest, maar ze waren gelukkig. Toen Fientjes vader was overleden hadden ze een hond gekregen; Affien noemde hem Rakker. Het was een grote lieve slungel van een hond, maar hij paste goed op Affien en haar moeder, en haar moeder vond dat een veilig idee. En nu ging Affien naar haar oom en tante. Haar oom Sytse en haar tante Lutina woonden op een hofstede. Het waren geen echte oom en tante van Affien, maar haar oom was de jeugdvriend van haar vader. Toen zij kinderen waren hadden ze afgesproken dat ze voor elkaars gezin zouden zorgen als dat nodig was en nu was dat nodig; Affien ging naar de hofstede toe. Affiens moeder had Alida er alles over verteld. Affien keek van buurvrouw Alida naar boer Fokke met zijn paard en wagen. Hoewel ze blij was dat ze niet dat hele stuk naar de hofstede moest lopen, vond zij het nu toch wel heel erg eng worden. Ze moest nu afscheid nemen van het huis waar ze geboren was, waar ze met haar ouders zo gelukkig geweest was. Ze wist dat het niet anders kon en ze zou ongetwijfeld een fijn leven krijgen op de hofstede, maar afscheid nemen doet altijd pijn. Nu moest ze ook nog afscheid nemen van naober Alida, die altijd zo'n goede lieve

buur geweest was, net als diens man Tjibbe.

Als ze wat langer op de hofstede woonde zou ze vragen of ze weer een keer terug kon naar naover Alida en Tjibbe.

Affien zag dat boer Fokke steeds dichterbij kwam, ze wist nu dat ze echt afscheid moest nemen. Ze sloeg haar armen om buurvrouw Alida heen en gaf haar een kus op beide wangen.

Buurvrouw Alida beantwoordde de kus en de omhelzing. “Het ga je goed Fientje. En onthoud goed, hier heette je altijd Fientje, maar nu je naar de hofstede gaat ben je Affien Ekkelkamp. Laat je door niemand op je kop zitten, en als je het daar echt niet fijn vindt, dan kom je maar naar ons. Ik hoop echter dat het lieve mensen zijn waar je gelukkig zult zijn en als je ooit naar ons toekomt, dat het alleen maar is voor de gezelligheid,” zei buurvrouw Alida. “Kom, veeg je tranen weg.” Maar buurvrouw Alida moest haar eigen tranen wegvegen. Toen ze dat zagen schoten ze beiden in de lach. Twee lachende gezichten die nat waren van de tranen.

“Naover Alida, geef je een kus aan Tjibbe? Ik hoop dat hij gauw weer beter is. Dag!”

Inmiddels was boer Fokke van de wagen gestapt en liep naar hen toe. “Goeiemorn’,” zei hij. “Ben je klaar voor de reis?” Boer Fokke keek en zag de karbies van

Affien klaarstaan.” Zo te zien wel, maar waarom nu die tranen? Je gaat immers naar een hofstede, dat zouden wel meer mensen willen. Het is een prachtig huis en je oom en tante hebben bedienden en knechts. Wie zou daar niet willen wonen? “

“Morn’ boer Fokke, het is niet dat ze een hofstede niet fijn vindt, maar zo je weet heeft ze haar beide ouders moeten verliezen. En nu ook nog het huis waar ze altijd gewoond heeft. Dat is waarom ze tranen op haar wangen heeft,” zei buurvrouw Alida. “Ja, dat begrijp ik wel, maar ik wilde Fientje even opvrolijken om haar te zeggen dat ze in een mooi groot huis gaat wonen; dat verzacht misschien een beetje het leed dat ze moet gaan verhuizen; maar ik begrijp haar verdriet wel.”

Boer Fokke keek naar Affien en zei : “Zullen we dan maar gaan? Des te eerder ligt het afscheid nemen achter je. Later kun je misschien weer eens terugkomen om jouw huis te zien en ook om even bij jouw burens aan te gaan.” Tegen Alida zei hij: “Naover Alida, hoe is het met Tjibbe? Wordt hij alweer een beetje beter? Die griep is immers een ellendig ding. Doe hem mijn groeten en wens hem het beste.”

“Dat zal ik zeker doen, boer Fokke. Het is fijn dat je Fientje naar de hofstede wilt brengen. Om met een

karbies dat hele eind te open, is wel een beetje zwaar voor haar,” zei buurvrouw Alida.

“Morn’, boer Fokke,” zei Affien, die nu ook iets kon zeggen,”dank je wel dat je me brengen gaat, dat scheelt een hoop. Zal ik dan maar opstappen? Kom Rakker, jij gaat ook mee,”zei Affien.

Ze stapte op de wagen en Rakker sprong naast haar terwijl boer Fokke haar karbies op de wagen zette.

“Zit je goed?” vroeg boer Fokke.

“Ja, ik zit best, net als Rakker,” zei Affien.

Boer Fokke pakte de teugels en meteen daarna begon het paard te lopen. Boer Fokke stak zijn hand op naar Alida, Affien zwaaide en daarna ging het op een drafje in de richting van de hofstede.

Het was een frisse voorjaarsmorgen, een mooie dag om aan iets nieuws te beginnen. Doordat er onderweg van alles te zien was, vergat Affien even waar ze naartoe gingen. Ze droomde weg toen ze de eerste bloemen langs de kant van de weg zag staan. In gedachten zag ze weer haar eigen, kleine tuintje dat ze bij hun huis had gehad. Ze hoopte dat de nieuwe bewoners er goed mee om zouden gaan. Ook hoopte ze dat ze op de hofstede ook een tuintje zou mogen hebben, al was het maar achteraf in een ongebruikt hoekje van het land.

Ze schrok op uit haar dromerijen omdat Rakker begon

te blaffen. Affien zag waardoor Rakker blafte; en kwam een boer op z'n wagen langs en daarop zat ook een hond.

“Stil Rakker, die hond mag hier net zo goed zijn als jij. Wie weet hebben ze op de hofstede ook honden, dan zul je je moeten gedragen, net als nu. Stil!” zei Affien.

“Hij waakt in elk geval goed,” zei Boer Fokke.

“Ja, dat is zo, maar hij zal toch wel goed moeten luisteren, want als hij zich niet goed gedraagt ben ik bang dat ze hem op de hofstede niet hebben willen en ik moet er niet aan denken dat ik hem niet meer bij me heb,” zei Affien.

“Ik kan me niet voorstellen dat hij daar niet zou mogen blijven als hij eens te veel lawaai maakt, maar stel dat er toch zoiets gebeurt, laat hem dan naar mij toe brengen; dan kun je hem altijd weer opzoeken,” zei boer Fokke. Dat arme wicht had toch al zoveel te verduren gehad, en als ze nu ook nog haar hond af zouden nemen, dat zo toch al te erg zijn. Dan zou hij wel voor dat dier zorgen, dacht boer Fokke.

“Oh, wat is dat fijn, dank je wel, dan kan ik hem altijd opzoeken en dan heeft hij een fijn huis. Dat scheelt mij een boel zorgen. Maar ik hoop dat het nooit nodig is,” zei Affien.

“Ik help het je hopen, kind. Heb je gezien dat we

al in de buurt komen van de hofstede? We zijn inmiddels al een uur onderweg. Het zal nog een halfuurtje zijn en dan ben je er. Ik wens je het beste toe en hoop dat je een lieve familie krijgt. Een oom en tante is toch ook een beetje familie, al is het dan surrogaat. En als ze een mooie vrijer voor je uitzoeken, mag ik dan...” zei boer Fokke.

“Op de bruiloft komen,” vulde Affien aan. “Ja boer Fokke, je bent een van de eregasten, je hebt me immers naar de hofstede gebracht?”

“Ik hoop dat het zo gaat en dat je me tegen die tijd niet vergeten bent. Wie weet wordt je wel een echte deftige dame.”

Affien schoot in de lach. “Ik een deftige dame? Waar zie je me voor aan? Ik wil best wel eens een mooie japon hebben, maar deftig? En dan zeker met Rakker op m’n schoot met z’n vieze poten? Nee, dat past niet bij mij. Het liefste help ik mee op de boerderij; de hofstede is toch ook een boerderij?”

Boer Fokke knikte.

“Gelukkig, want de hele dag niets doen en mooi zitten wezen, dat is niets voor mij.”

“Ik ben blij dat je zo denkt, maar dat je nu geen tranen meer hebt, stemt me bliede.”

“En dat komt door oe.”

“Welnee, dat doe je zelf, bliede zijn met wat het

leven biedt en niet in boosheid achterom kijken. Waarom je je ouders zo vroeg moest verliezen, weet ik niet, maar je hebt nog een heel leven voor je. Maak er wat moois van!”

Affien keek naar het gezicht van boer Fokke. Het was een goede man en z'n ogen straalden goedheid uit. Ze wist dat hij het ook niet allemaal zo makkelijk had gehad, maar hij had het mooiste wat er voor hem van te maken was van het leven gemaakt; en hij was tevreden. Als zij eens zou trouwen, dan zou het een man moeten zijn met net zulke ogen als boer Fokke had; ogen die goedheid uitstraalden.

Ze reden een tijdje door en toen zagen ze in de verte, tussen de bomen door, een groot huis liggen; het was de hofstede.

Nu begon Affien toch een beetje nerveus te worden; het grote avontuur kwam nu al erg dichtbij.

Als ze had geweten hoe blij tante Lutina was met haar komst dan had ze zich niet zo zenuwachtig hoeven voelen. Tante Lutina had twee zoons waar oom Sytse en zij erg blij mee waren, maar tante Lutina had altijd nog verlangd naar een dochter; maar het was haar nooit gegund. Echter nu wel. Ze kreeg een dochter! Al was het dan een kind van Sytse's jeugd vriend, binnen korte tijd zouden ze niet beter weten dan dat het hun dochter was!



Omdat Affien was opgegroeid tussen de, meestal kleine, boerderijen, had ze zich geen voorstelling kunnen maken over de grootte van de hofstede. Maar toen ze de hofstede zag liggen, kon ze haast niet geloven dat ze in dat huis zou gaan wonen; het was werkelijk erg groot en ook nog erg mooi.

Boer Fokke draaide de oprijlaan in en reed op het huis aan. Het huis was omgeven met aarden wallen en daardoor leek het nog imposanter, en toch had het iets vriendelijks.

Affien zag dat er mensen bezig waren, bij de stallen en verderop, op het land. Ook zag ze een paar diensboden in de groentetuin bezig. Die keken op toen ze de wagen zagen aankomen, en een van hen liep vanuit de groentetuin naar het erf om te vragen wat de nieuw aangekomenen kwamen doen.

“Goedemorgen, waarvoor komt u?” vroeg ze.

“Goeiemorn’, ik kom dit wichtje brengen, zij komt hier wonen,” zei boer Fokke.

“Goeiemorn’, ik ben Affien Ekkelkamp, ik wordt verwacht,” zei Affien.

“Wel, ik zal mevrouw ervan verwittigen. Als u even wilt wachten,” zei de dienstbode.

Ze liep het huis binnen en kwam even later weer terug, met een dame achter zich aan.

De dienstbode liep weer naar de groentetuin, en de

dame liep naar de wagen toe.

Boer Fokke en Affien waren van de wagen afgestapt en boer Fokke pakte de karbies van Affien.

Affien keek verrast naar de dame, zou dat tante Lutina zijn? Wat zag ze er mooi uit en wat leek het een vriendelijke vrouw.

“Dag Affien, ik bin bliede daj’ komt. Ik ben mevrouw Lubbelingkhof, maar voor jou ben ik tante Lutina.

Wees welkom loiverd op de hofstede en in ons gezin.

Ons hoes is vanaf nu ook jouw hoes. Ik beschouw je als een kind van ons en ik bin bliede om een dochter te hebben. Ik hoop dat we goed mit mekaar

akkederen. Nogmaals: wees welkom op de hofstede, loiverd,” zei Lutina terwijl ze Affien omhelsde en haar

een kus gaf.

Affien was helemaal overrompeld door dit welkom; ze kreeg een kleur en ze gaf Lutina een kus op de wang.

Lutina keek toen pas naar de man die naast Affien stond, en zei: “Goedemorgen en wie bent u?”

Lutina, die ter verwelkoming van Affien enige Drentse woorden gebruikt had, ging nu weer over naar wat ze gewend was.

“Goeiemorn’ mevrouw, ik ben boer Fokke, ik heb Affien hiernaartoe gebracht, dan hoefde ze niet alleen te gaan, en die karbies niet te zeulen. Ze heeft toch al zoveel meegemaakt; het kleine beetje dat ik voor haar

doen kan, doe ik graag,” zei boer Fokke.

“Dat is erg aardig van u. Heeft u al ontbeten? En Affien?” Boer Fokke schudde van ‘nee’ en Affien schudde van ‘nee’.

“Kom dan maar mee, dan zal ik ontbijt laten klaarmaken voor jullie. Ook zal ik zorgen dat het paard verzorgd wordt.” Toen pas zag Lutina dat Rakker er ook was. “Och, wat een leuke hond? Van wie is hij? En hoe heet hij?”

“Het is mijn hond en hij heet Rakker,” zei Affien.

“We krijgen niet alleen een dochter erbij, maar ook nog een hond! Hij krijgt ook iets lekkers,” zei Lutina. Er gleed een glimlach over boer Fokke’s gezicht; hij wist dat Affien het hier goed zou hebben. Wat een hartelijke ontvangst van die tante Lutina! Hij hoefde zich geen zorgen te maken hoe het met Affien verder zou gaan; het was een pak van z’n hart!

Lutina ging hen voor en liep met ze naar de woonkeuken.

“Ik breng jullie naar de keuken, want in de eetkamer is alles al afgeruimd. Ik drink graag een kopje thee met jullie mee,” zei Lutina.

Toen ze de keuken binnenkwamen, keken de dienstmeiden Karsje en Jentiena verbaasd op. Niet omdat mevrouw de keuken binnenstapte, maar door de anderen die haar volgden.

Lutina zei wat ze wilde en zette zich neer op een stoel. Ze beduidde dat Affien en boer Fokke ook plaats moesten nemen.

Affien zei geen woord, ze was zo onder de indruk van dit welkom; het voelde als een warme deken. Ze hoopte dat het altijd zo blijven zou.

Even later zaten ze aan een ontbijt dat voor hen was klaargezet.

Rakker smulde van brokjes en een bak water en boer Fokke en Affien genoten van het ontbijt.

Ze zagen door het raam dat er een knecht met hooi en water naar het paard ging.

“Rieka, Karsje en Jentiena, het wichtje dat nu zit te eten aan de tafel is Affien. Ze komt bij ons wonen. Haar ouders zijn allebei overleden. Haar vader was een goede vriend van mijn man. Ik vertel jullie dit zodat je niet blijft gissen over haar afkomst. Ik zal het de knechts ook vertellen. Vanaf nu hoort Affien bij ons gezin en moet door jullie behandeld worden alsof ze een dochter van ons is,” zei Lutina.

Karsje, Rieka en Jentiena zeiden tegelijk: “Ja, mevrouw.”

Lutina nam het laatste beetje van haar thee en zag dat Affien en boer Fokke klaar waren met eten.

“Heeft het jullie gesmaakt?” vroeg ze.

“Mevrouw, het was heerlijk, en weet oer waarom het

me zo heel goed gesmaakt heeft? Omdat ik weet dat Affien het goed zal hebben bij oe.” boer Fokke durfde dit te zeggen omdat Lutina zo aardig en gewoon deed. “Boer Fokke, ik zal haar behandelen alsof ze mijn eigen kind is,” zei Lutina.

“Dan zal ik nu maar gaan. Dank voor uw gastvrijheid.”  
“En als u in de buurt bent, kom gerust een kop koffie drinken.”

Boer Fokke glimlachte.

“En nu moet ik je gedag zeggen, Affien. Het ga je goed, wichtje.” Boer Fokke keek Affien aan en wéér dacht Affien: als ik ooit trouw, moet het met een man zijn die net zulke ogen heeft als boer Fokke: goedig en lief. “Ik loop mit oe mee naar de wagen, dan zwaai ik oe uit,” zei Affien.

“Ja, doe dat.”

“Dag vrouw Lubbelingkhof, wel bedankt,” zei boer Fokke en hij liep naar buiten, naar z’n paard en wagen. Affien volgde hem en zij werd weer gevolgd door Rakker.

“Dag, boer Fokke, bedankt voor het wegbrengen. Kom je nog eens langs voor een kop koffie? Wat lief dat mevrouw Lubbelin... tante Lutina je heeft uitgenodigd. Ze is erg lief, ik hoop dat de anderen ook zo zijn.”

“Dat zal wel, en mocht het niet zo zijn, je weet wat

ik gezegd heb. En nu ga ik.” Boer Fokke klom op de wagen, pakte de teugels en gaf z’n paard een teken om te vertrekken.

“Moi!”

“Dag!”

Affien zwaaide tot boer Fokke niet meer te zien was. Een paar tranen sijpelden uit haar ogen en rolden over haar wangen. Ze veegde ze snel weg.

“Het valt ook niet mee, om nu het laatste stukje van thuis niet meer te zien,” hoorde ze achter zich. Tante Lutina sloeg een arm om Affien heen en samen liepen ze naar het huis; Rakker volgde hen.

“Ik zal je eerst het huis laten zien; en ook jouw kamer. Je hebt dan dat gezien vóór we gaan koffiedrinken. Dan zie je oom Sytse en de jongens; Siemen, de oudste en Doude, de jongste.

Daarna of ervoor, kun je je karbies uitpakken en alles een plekje geven.”

“Tante Lutina, dank u wel voor alles. Alleen al om u vind ik het fijn om hier te wonen. Het zal even wennen zijn, maar ik zal mijn best doen dat u geen last van mij hebt,” zei Affien.

“Het is al goed. Kom, we gaan het huis bekijken,” zei Lutina. Ze stapte de hal binnen; Affien volgde haar.

“Mag Rakker ook overal mee naartoe?” vroeg Affien.

“Ja, overal waar jij gaat. Maar ik denk dat hij zich al

gauw bij de andere honden zal aansluiten; dan kan hij met ze spelen, “antwoordde Lutina.

Affien keek met bewondering naar alles wat ze in het huis zag; het was zo mooi ingericht en zo rijk. In Affiens ouderlijk huis was het heel wat minder rijk ingericht; haar vader was dan ook niet op een hofstede geboren, zoals oom Sytse. Haar vader was een eenvoudige boer geweest, maar wel een erg gelukkige boer. Hij en haar moeder waren gelukkig geweest en toen zij, Affien geboren werd, was hun geluk compleet; zo had haar moeder haar verteld.

De vriendschap, die oom Sytse en haar vader voor elkaar hadden opgevat, was meerdere keren door anderen getracht te verstoren, maar beide hadden zich er niets van aangetrokken en waren vrienden gebleven tot haar vaders dood.

“Affien, zoals je gezien hebt, zijn de woonkamer, de eetkamer en dergelijke op de benedenverdieping en hierboven zijn de slaapkamers en de gastenkamers. De kamers aan de linkerkant zijn van Siemen en Doude, rechts is de slaapkamer van oom Sytse en mij, en de deur ernaast is van jouw slaapkamer,” zei Lutina. Ze deed de deur open en liet Affien als eerste de kamer binnengaan.

Affien deed een paar passen en bleef dan staan. Ze had een slaapkamertje verwacht met een bed en een stoel,

maar dit was... dit was... alsof ze droomde. Affien kon geen woord uitbrengen.

“Vind je het niet mooi?” vroeg Lutina.

“Tante, niet mooi? Het lijkt wel of ik droom, het is prachtig! Een bed, een toilettafel met een stoel ervoor, een bankje met een tafeltje...” Affien zuchtte. “Ik kan het haast niet bevatten, is dit alleen voor mij?”

“Ja, dit is jouw slaapkamer. Toen ik wist dat je hier kwam wonen, heb ik het opnieuw laten inrichten in vrolijke kleuren. Ik hoop dat de kleuren je bevallen.” Lutina liep naar de hoek van de kamer en opende een deur. “En hier is je badkamer.”

Affien keek naar binnen en wist ook nu haast niet wat ze zeggen moest.

“Tante, het is zo mooi en zo groot, ik weet niet hoe ik u bedanken moet. Thuis ben ik niet gewend aan een slaapkamer die zo groot is en die ook nog een eigen badkamer heeft. Dank u wel.”

Lutina was blij dat ze het Affien naar de zin had gemaakt; ze wilde dat ‘haar’ dochter zich prettig voelde bij hen.

Er werd op de deur geklopt en op het ‘ja’ van Lutina kwam Karsje binnen met het karbies van Affien.

“Mevrouw, ik dacht dat ik het karbies wel boven moest brengen,” zei Karsje, en ze zette het neer.

“Dank je wel,” zei Lutina.



“Ik had het toch zelf wel naar boven kunnen dragen? Dat hoefde zij toch niet te doen?” vroeg Affien.

“Ik weet wel dat je sterk genoeg bent, maar Karsje is gewend om dit te doen, ook als we gasten hebben. Wil je je karbies nu uitpakken of wil je eerst naar beneden om koffie te drinken en kennis te maken met ook Sytse en de jongens?”

“Wat u wilt, vind ik best.”

“Wellicht dat je nu je karbies uitpakt, dan hoef je dat later niet meer te doen en kun je na de koffie buiten alles verkennen.”

“Ja, dat zal ik doen.” Affien hing haar kleding in de kast en zette de schoenen eronder. Haar onderkleding legde ze in de lade. Voor de lege karbies was er ook ruimte genoeg in de kast.

Ze sloot de kast en draaide zich om en zag Lutina op het bankje zitten en één moment leek het net of haar moeder het was. Ze merkte toen dat er weer een paar tranen over haar wangen gleden.

“Ach, mien loiverd, heb je weer verdriet? Het is ook zo zwaar om je moeder te verliezen. Kom even naast me zitten.”

Affien deed dat en Lutina sloeg haar armen om Affien heen en wiegde haar zachtjes heen en weer als een baby. “Ik kan je je moeder niet weer teruggeven, maar ik zal er alles aan doen om te zorgen dat je je bij ons

fijn voelt en dat je weer gelukkig wordt,” zei Lutina. “Ik schaam me, dat ik huil, terwijl u zo lief voor me bent. Mijn moeder heeft me niet opgevoed zodat ik ondankbaar zou zijn,” zei Affien.

“Je moet je niet schamen, je hebt verdriet. Je bent nog maar net de kinderschoenen ontgroeid, je bent nog maar zestien jaar. En om nu al je ouders te moeten missen, is al te erg. Kom, fris je wat op in de badkamer, dan gaan we naar beneden.” Lutina gaf Affien een kus en stond op.